

Súd: Okresný súd Kežmarok
Spisová značka: 10C/270/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8414201802
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 03. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Tomáš Saraka
ECLI: ECLI:SK:OSKK:2017:8414201802.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Kežmarok sudcom Mgr. Tomášom Sarakom v spore žalobcu UniCredit Bank Czech Republic and Slovakia, a.s., so sídlom Želetavská 1525/1, 140 92 Praha 4 - Michle, IČO: 64 948 242, organizačná zložka v SR: UniCredit Bank Czech Republic and Slovakia, a.s., pobočka zahraničnej banky, Šancová 1/A, 813 33 Bratislava, IČO: 47 251 336, zastúpeného ALTER IURIS, s.r.o., so sídlom Tolstého 9, 811 06 Bratislava, IČO: 36 708 771 proti žalovanému U. o zaplatenie 1.077,86 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 684,36 eur s úrokom z omeškania vo výške 8,5 % ročne zo sumy 684,36 eur od 26. 3. 2013 do zaplatenia v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a .

III. Žalobca m á n á r o k na náhradu trov konania v rozsahu 13,58 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou podanou na tunajšom súde dňa 21. 3. 2014 domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť mu sumu 1.077,86 eur, spolu s úrokom vo výške 11,99 % ročne zo sumy 857,05 eur od 7. 3. 2014 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 8,5 % ročne zo sumy 857,05 eur od 7. 3. 2014 do zaplatenia a nahradiť mu trovy konania.

2. Žalobu odôvodňoval tým, že žalovaný uzatvoril dňa 22. 12. 2011 zmluvu o úvere č. I. s bankou UniCredit Bank Slovakia a.s., Šancová 1/A, 813 33 Bratislava, IČO: 00 681 709, ktorej právnym nástupcom na základe zlúčenia je žalobca. Tvrdil, že predmetom zmluvy bolo poskytnutie úveru vo výške 1.500,- eur v prospech žalovaného, a to na základe písomnej žiadosti žalovaného na tlačive banky a za podmienok uvedených v zmluve a v obchodných podmienkach pre poskytovanie úverov fyzickým osobám- nepodnikateľom. V žalobe uviedol, že žalovaný sa zaviazal poskytnutú istinu úveru vrátiť a zaplatiť úroky, úroky z omeškania, pokiaľ na ne žalobcovi vznikne nárok, poplatky dohodnuté v zmluve a cenníku a dodržiavať dohodnuté podmienky, poskytnúť potrebnú súčinnosť a splniť súvisiace záväzky podľa zmluvy. Podľa tvrdenia žalobcu žalovaný svoje povinnosti vyplývajúce z podmienok dohodnutých v zmluve porušil, keď nezaplatil anuitné splátky aj napriek písomnej výzve žalobcu zo dňa 24. 1. 2013, preto ku dňu 25. 3. 2013 žalobca vyhlásil predčasnú splatnosť úveru a vyhotovil vyčíslenie pohľadávky, v ktorom žalovanému vyčíslil svoj finančný nárok a vykonal rozpis jednotlivých položiek. Celkový nedoplatok z predčasne ukončenej zmluvy predstavuje podľa žalobcu ku dňu 6. 3. 2014 sumu 1.077,86 eur pozostávajúcu z istiny vo výške 857,05 eur, dlžného riadneho úroku vo výške 133,41 eur, dlžného úroku z omeškania vo výške 73,96 eur, omeškaných poplatkov za vedenie úverového účtu vo výške 8,80 eur a omeškaných poplatkov za poistenie vo výške 4,64 eur. Keďže dlžnú sumu žalovaný

podľa žalobcovho tvrdenia do dňa podania žaloby neuhradil, je s jej zaplatením v omeškaní, preto sa žalobca domáha jej zaplatenia spolu so zákonným úrokom z omeškania.

3. Ako dôkazy na preukázanie svojich tvrdení žalobca v žalobe označil fotokópiu výpisu z obchodného registra žalobcu, zmluvy o úvere č. I., upomienky č. 2 - výzvy na úhradu záväzku, oznámenia o predčasnej splatnosti úveru a výzvy na úhradu celého zostatku úveru - posledného pokusu o zmier, vyčíslenia pohľadávky k 6. 3. 2014 a obchodných podmienok s potvrdením o doručení a výpis z úverového účtu žalovaného.

4. Po výzve súdu, dňa 2. 3. 2017 žalobca predložil ako dôkazy tiež výpis z úverového účtu a prehľad výpočtov úrokov úveru.

5. O žalobe žalobcu súd rozhodol platobným rozkazom zo dňa 23. 5. 2014, ktorý sa žalovanému napriek rozsiahlemu šetreniu miesta jeho aktuálneho pobytu, a to aj prostredníctvom jeho príbuzných doručiť do vlastných rúk nepodarilo, preto ho súd uznesením zo dňa 18. 1. 2017 ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 24. 1. 2017 v celom rozsahu zrušil.

6. Dňa 1. 7. 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), pričom podľa jeho prechodných ustanovení, a to konkrétne § 470 ods. 1 ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Vzhľadom na uvedené sa počnúc dňom 1. 7. 2016 aj sporná vec riadila ustanoveniami CSP.

7. Žalovaný, ktorý je k trvalému pobytu prihlásený na adrese Mlynčeky 73 sa k žalobe, ktorá mu vzhľadom na nemožnosť zistiť jeho skutočný pobyt bola v súlade s § 116 ods. 2 CSP doručovaná oznámením na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke súdu písomne nevyjadril.

8. Na prejednanie sporu súd nariadil pojednávanie na ktoré sa právny zástupca žalobcu ani žalovaný napriek riadnemu a včasnému predvolaniu nedostavili. Žalovanému súd predvolanie na pojednávanie v súlade s ust. § 111 ods. 3 CSP v spojení s § 116 ods. 3 a § 106 ods. 1 písm. a) CSP považoval za doručené dňom 21. 3. 2017, keďže v tento deň sa predvolanie súdu vrátilo ako nedoručené z adresy žalovaného evidovanej v Registri obyvateľov SR. Právny zástupca žalobcu svoju a žalobcovu neúčast' na pojednávaní ospravedlnil, o jeho odročenie nežiadal. Žalovaný neúčast' na pojednávaní neospravedlnil, o jeho odročenie nežiadal. V súlade s ust. § 180 CSP preto súd rozhodol, že pojednávanie vykoná v neprítomnosti žalobcu, jeho právneho zástupcu a žalovaného, nakoľko nebol daný návrh ani dôvody odročenia pojednávania v zmysle § 183 a § 184 CSP.

9. Súd sa oboznámil s obsahom žaloby, vykonal dokazovanie oboznámením sa s obsahom všetkých žalobcom predložených listinných dôkazov, nakoľko vykonanie žiadneho z nich nebolo namietané ani súdom vyhodnotené ako nedôvodné či neúčelné a zistil tento skutkový stav:

10. Žalobca ako dôkaz na svoje tvrdenie o uzavretí zmluvy o úvere predložil súdu tlačivo označené ako „Zmluva o úvere č. I.. V ňom sú ako zmluvné strany označení banka- právny predchodca žalobcu, UniCredit Bank Slovakia a.s., so sídlom Šancová 1/A, 813 33 Bratislava, IČO: 00 681 709 a ako dlžník je tam označený žalovaný. Pod týmto označením zmluvných strán je bod I. zmluvy označený ako „Predmet zmluvy“ a v ňom je uvedené, že predmetom tejto zmluvy je záväzok banky poskytnúť v prospech dlžníka spotrebiteľský úver v dohodnutej výške a mene a záväzok dlžníka úver za dohodnutých podmienok vrátiť a zaplatiť úroky a dohodnuté poplatky, poskytnúť potrebnú súčinnosť a splniť súvisiace záväzky podľa tejto zmluvy. V bode II. zmluvy označenom ako základné podmienky úveru je potom uvedené, že výška úveru je 1.500,- eur, úroková sadzba je 11,99 % ročne a dohodnutá je na celé obdobie splatnosti úveru, výška splátky je 70,62 eur a počet splátok úveru je 24. Úver mal byť čerpaný jednorázovo v prospech tam uvedeného účtu, splátky mali byť platené inkasom z účtu. V bode II ods. 8 zmluvy je uvedené „Splatnosť splátok, úrokov a poplatkov: mesačne v Platobný deň“. V bode II ods. 9 je potom uvedené, že cit „Platobný deň: prvý platobný deň je deň nasledujúceho kalendárneho mesiaca, ktorý sa svojim číselným označením zhoduje s dňom prvého čerpania úveru. Druhý a ďalší platobný deň je deň, ktorý nasleduje po prvom platobnom dni a ktorý sa svojim číselným označením zhoduje s prvým platobným dňom, a ak ho v mesiaci niet, posledný deň mesiaca“. Podľa bodu II. ods. 10 a 11 zmluvy konečná splatnosť úveru bola 24 mesiacov od prvého čerpania úveru a lehota na čerpanie úveru bola do 3 mesiacov odo dňa platnosti tejto zmluvy. V bode II. ods. 17 zmluvy sa uvádza, že celkové náklady

dlužníka v deň platnosti tejto zmluvy sú 270,72 eur. Ďalej je tam uvedené (bod II. ods. 18, 19, 20), že RPMN je 17,77 % p.a., Priemerná hodnota RPMN je 45,66 % p.a. a poplatok za poistenie úveru je mesačne vo výške 1,64 % z aktuálnej výšky splátky. V bode III zmluvy sú upravené podmienky mimoriadnej splatnosti úveru. Pri mieste určenom na podpis zmluvy sú uvedené podpisy s dodatkom, že banka aj žalovaný zmluvu podpísali v Kežmarku dňa 22. 12. 2011.

11. Zo žalobcom predloženého výpisu z úverového účtu (čl. 94 spisu) súd zistil, že v tomto je zaznamenané čerpanie úveru vo výške 1.500,- eur dňa 22. 12. 2011, potom sú tam zaznamenané jednotlivé obraty na účte a je tam uvedený aj sumár, podľa ktorého žalovaný na istine zaplatil spolu 642,95 eur, na úrokoch spolu 135,62 eur, na úrokoch z omeškania 1,31 eur, na poplatkoch 23,- eur a na poistnom sumu 12,76 eur. Spolu teda žalobcovi zaplatil 815,64 eur.

12. Zo žalovanému adresovanej upomienky č. 2 zo dňa 24. 1. 2013 (čl. 12 spisu) súd zistil, že žalobca ňou žalovanému oznámil, že nakoľko napriek predchádzajúcej výzve neuhradil nezaplatenú splátku úveru, z dôvodu čoho ku dňu 24. 1. 2013 je v omeškaní so zaplatením sumy 148,51 eur, vyzýva ho k okamžitej úhrade dlžnej sumy s tým, že ak sa tak nestane, bude žalobca požadovať predčasné splatenie celého úveru s príslušenstvom. Podľa doručky na čl. 13 spisu žalovaný uvedenú výzvu prevzal dňa 13. 2. 2013.

13. Zo žalovanému adresovaného Oznámenia o predčasnej splatnosti úveru a výzvy na úhradu celého zostatku úveru- posledného pokusu o zmier zo dňa 25. 3. 2013 (čl. 14 spisu) bolo zistené, že žalobca ním s poukazom na nedodržanie splátkového plánu žalovaným napriek písomným výzvam zo dňa 31. 12. 2012, 25. 1. 2013 a 22. 2. 2013 oznámil žalovanému, že využil svoje právo požadovať zaplatenie celého zostatku úveru s príslušenstvom a že úver sa stal splatným dňa 25. 3. 2013. Zároveň ho vyzval, aby jeho splatný záväzok, ktorý ku dňu 25. 3. 2013 pozostával z istiny vo výške 857,07 eur, riadnych úrokov vo výške 30,73 eur, úrokov z omeškania vo výške 3,07 eur, poplatkov za vedenie účtu vo výške 8,80 eur a poplatku za predčasné splatenie úveru zaplatil najneskôr do 3 dní od doručenia tejto výzvy. Výzva bola žalovanému doručovaná na adresu trvalého pobytu uvedenú v úverovej zmluve (O. XX), pričom z dokladu o doručovaní na čl. 15 a 16 spisu súčasne vyplýva, že si ju neprevzal v odbernej lehote.

14. Žalobca na dôkaz predložil tiež Výpis z knihy účtov ku dňu 6. 3. 2014, v ktorom je uvedené, že ku dňu 6. 3. 2014 mal byť dlh žalovaného na istine vo výške 857,05 eur, na úrokoch vo výške 133,41 eur, na úrokoch z omeškania vo výške 73,96 eur, na poplatkoch za vedenie účtu vo výške 8,80 eur a poplatkoch za poistenie vo výške 4,64 eur.

15. Žalobca tvrdil, že z dlžnej sumy vo výške spolu 1.077,86 eur mu neuhradil žalovaný doposiaľ nič.

16. Žalobou uplatnený nárok na vrátenie úveru poskytnutého právnym predchodcom žalobcu ako bankou, ktorej predmetom podnikania je okrem iného poskytovanie úverov žalovanému ako fyzickej osobe nie na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania je vzhľadom na zákonné kritéria obsiahnuté v ust. § 1 ods. 2 a § 2 písm. a) a b) zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom k 22. 12. 2011 potrebné právne posúdiť podľa ustanovení uvedeného zákona a nakoľko ide o spotrebiteľskú zmluvu, tak aj podľa relevantných zákonných ustanovení o postavení a ochrane spotrebiteľa, čo koniec koncov zodpovedá aj vôli zmluvných strán pretavenej do tvrdenia v bode I. zmluvy, že na jej základe sa poskytuje spotrebiteľský úver.

17. Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy stranami (22. 12. 2011) spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

18. Podľa § 1 ods. 8 ZoSÚ ustanoveniami tohto zákona nie sú dotknuté ustanovenia Občianskeho zákonníka ani osobitných predpisov (napr. zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa).

19. Podľa § 9 ods. 1 tohto zákona zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi.

23. Podľa § 9 ods. 2 tohto zákona zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka <<https://www.slov-lex.sk/static/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/20100301.html>> musí obsahovať tieto náležitosti:

f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru,
j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov,
k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia,

24. Podľa § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20100611>> a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20100611>>, r) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20100611>> a y) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20100611>> a § 10 ods. 1 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20100611>>,

b) je v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

25. Podľa § 52 ods. 1 až 4 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

26. Podľa § 54 ods. 1 a 2 OZ zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

27. Zmluva posudzovaná v súdnej veci, uzavretá právnym predchodcom žalobcu so žalovaným je ako už bolo uvedené spotrebiteľskou zmluvou. Spotrebiteľské zmluvy sú typické tým, že ich o určitom rovnakom predmete plnenia štandardne a opakovane uzatvárajú dodávatelia s veľkým počtom zákazníkov (spotrebiteľia) s tým, že dodávateľ ako navrhovateľ zmluvy vopred v návrhu stanovuje obsah týchto zmlúv a stanovuje aj podmienky ich realizácie. Návrh zmluvy býva často pripravený na predtlačení tlačivách, spotrebiteľ nemá možnosť žiadnym spôsobom zmeniť ich obsah, nemôže vyjednávať, jedinou jeho alternatívou je prijatie, respektíve odmietnutie návrhu zmluvy ako celku. Pre spotrebiteľskú zmluvu je teda charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom, pričom nemá reálne možnosť tieto zmluvné podmienky individuálne ovplyvniť. Občiansky zákonník podrobnejšie špecifikuje všeobecné pravidlá pre dojednanie podmienok spotrebiteľských zmlúv a výslovne stanovuje, že také ustanovenia v zmluvách, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa sú neprijateľné, a preto neplatné (§ 53 ods. 5 OZ). Vychádza sa totiž z toho, že predovšetkým spotrebiteľ uzatvára zmluvu s dodávateľom v dobrej viere, že dodávateľ vzhľadom na jeho podnikanie a ponúkaný tovar koná profesionálne a v súlade s poctivým prístupom k podnikaniu. Predpokladá sa, že medzi dodávateľom a spotrebiteľom je nerovný vzťah z hľadiska skúseností a vedomostí, pričom dodávateľ je v porovnaní so spotrebiteľom vo výhode.

28. Žalobca predložením písomného vyhotovenia úverovej zmluvy zo dňa 22. 12. 2011 a predložením výpisu z úverového účtu na čl. 94 spisu, v ktorom je zaznamenané vyplatenie úveru žalovanému s potvrdením o prijatých splátkach preukázal, že poskytol na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere žalovanému spotrebiteľský úver vo výške 1.500,-eur, pričom žalovaný na úhradu nárokov z tejto zmluvy zaplatil doposiaľ spolu sumu 815,64 eur. Žalobca tvrdí, že uvedenými úhradami žalovaný nere realizoval svoju zmluvnú povinnosť v celom rozsahu, nakoľko neuspokojené ostali nároky špecifikované v žalobe a vo vyčíslení pohľadávky ku dňu 6. 3. 2014 (čl. 17 spisu). Súd preskúmal, či uplatnenie týchto nárokov čo do základu a výšky má oporu v zákone o spotrebiteľských úveroch, ako aj opodstatnenosť týchto uplatnených nárokov z hľadiska ich súladu s ustanoveniami o ochrane spotrebiteľa a dospel k záveru, že žaloba je dôvodná len v časti. V danom prípade totiž na rozdiel od žalobcu súd je toho názoru, že spotrebiteľský úver, ktorý bol žalovanému poskytnutý je z dôvodov rozvedených v ďalšej časti tohto odôvodnenia bezúročný a bez poplatkov, preto veriteľovi z neho vznikol iba nárok na vrátenie úverovej istiny rovnajúcej sa výške žalovanému poskytnutej sumy, t.j. 1.500,- eur. A keďže z tejto sumy už žalovaný časť vo výške 815,64 eur žalobcovi vrátil, ako dôvodnú súd žalobu uznal iba v rozsahu zaplataenia nevrátenej časti tejto úverovej istiny, t.j. v časti zaplataenia istiny 684,36 eur (1.500,- eur - 815,64 eur) a úroku z omeškania z nevrátenej úverovej istiny.

29. Z ustanovení zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (22. 12. 2011), ktoré súd citoval vyššie vyplýva, že každá zmluva o spotrebiteľskom úvere musí okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka povinne obsahovať aj osobitné náležitosti podľa § 9 ZoSÚ. Zákon absenciu niektorých náležitostí vymedzených v citovanom zákonom ustanovení síce nespája s následkom neplatnosti právneho úkonu (úverovej zmluvy), poskytuje však spotrebiteľovi ochranu v takej forme, že úver pri ktorého dojednaní neboli tieto náležitosti splnené je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Medzi takéto náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere patrí v zmysle už citovaného § 9 ods. 2 písm. f) aj uvedenie doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, ďalej podľa § 9 ods. 2 písm. j) tiež uvedenie ročnej percentuálnej miery nákladov a celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere a podľa § 9 ods. 2 písm. k) uvedeného zákona aj uvedenie výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov.

30. Vychádzajúc z obsahu žalobcom predloženej úverovej zmluvy zo dňa 22. 12. 2011 súd konštatuje, že uvedená zmluva o spotrebiteľskom úvere tieto náležitosti neobsahuje. Po preskúmaní obsahových náležitostí zmluvy súd zistil, že zmluva neobsahuje zákonným spôsobom a správne uvedený údaj o dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru ani správny údaj o termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov a celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítanej na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Ide pritom o veľmi podstatné náležitosti zmluvy majúce vplyv na možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku, ale aj jeho trvanie.

31. Je potrebné poukázať na skutočnosť, že v zmluve nie sú tieto údaje uvedené v súlade so zákonnou požiadavkou a pokiaľ takéto údaje poskytuje veriteľ až v splátkovom kalendári, či inak po uzavretí zmluvy, nie sú tieto údaje obsiahnuté v zmluve v čase akceptácie zmluvy oboma zmluvnými stranami. Ak zákon o spotrebiteľských úveroch ako podstatnú náležitosť zmluvy predpisoval vyššie uvedené údaje tak je zrejmé, že tieto museli byť jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom uvedené priamo v takejto zmluve, teda v čase, keď sa spotrebiteľ rozhoduje či na dané jej podmienky pristúpi alebo sa rozhodne prípadne pre iný úver od iného poskytovateľa, preto ich všetky musí poznať v tomto čase a nemohli byť nahradené dodatočným „doinformovaním“ spotrebiteľa o podmienkach úverovej zmluvy.

32. Uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere má podobu predtlačenej formulárovej tlačiva, pripraveného bankou na jej hlavičkovom papieri. Je teda zrejmé, že aj nedodržanie zákonných náležitostí zmluvy tu ide najmä na vrub veriteľa, ktorý ako profesionál daný formulár pripravil a de facto sám zvolil spôsob, akým sa bude snažiť naplniť náležitosti zmluvy predpísané zákonom. To sa ale v súdnej veci nepodarilo, lebo časť tam uvedených zákonom predpísaných náležitostí je uvedených nejasne, neúplne resp. nie sú uvedené vôbec. V zmluve nie je zákonom predpokladaným a požadovaným spôsobom uvedený termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Čo sa týka termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru (§ 9 ods. 2 písm. f) zákona), niet pochyb o tom, že ten musí byť určený presne, jasne, určito a zrozumiteľne. Spotrebiteľ má byť jasne a zrozumiteľne informovaný o konkrétnom termíne, dátume konečnej splatnosti. Ten musí byť priamo v zmluve výslovne uvedený

bez ohľadu na to, že je možné ho vyvodiť z počtu splátok. Ak by za postačujúcu bola považovaná možnosť jednoduchého výpočtu termínu konečnej splatnosti, v takom prípade by v zmluve vždy stačilo uviesť náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona, t.j. výšky, počet a termíny splátok a zákonodarca by do zákona vôbec nemusel zakomponovať ust. § 9 ods. 2 písm. f), nakoľko toto by potom úplne stratilo zmysel, lebo z výšky, počtu a termínov splatnosti splátok by sa termín konečnej splatnosti dal vypočítať vždy. Zákon o spotrebiteľských úveroch ale napriek tomu osobitne, jasne a jednoznačne hovorí o jednej z náležitostí zmluvy - termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Teda musí to byť konkrétny termín, konkrétny dátum, ktorý v tu posudzovanej zmluve absentuje. Navyše aj odvodený výpočet termínu konečnej splatnosti je tu v čase uzavretia zmluvy, kedy táto náležitosť má byť zrejmá a uvedená nemožný, a to vzhľadom na spôsob vyjadrenia splatnosti splátok v zmluve, keďže tam nie je uvedený konkrétny dátum prvej splátky a ďalších splátok, ale len že splátky budú splatné v „ mesačne v platobný deň“ a že prvý platobný deň je deň nasledujúceho kalendárneho mesiaca, ktorý sa svojim číselným označením zhoduje s dňom prvého čerpania úveru. Nestačí uviesť do zmluvy akýkoľvek údaj, aby boli formálne dodržané podmienky zákona. Nezrozumiteľný údaj má pre spotrebiteľa takú istú výpovednú hodnotu ako žiaden údaj. Ustanovenie § 9 ods. 2 zákona slúži na ochranu spotrebiteľa, preto uvedenie tam predpísaných údajov v zmluve spôsobom odporujúcim tak zneniu, ako a najmä aj podstate, účelu a zmyslu zákona je rovnaké, ako keby tam tieto údaje neboli uvedené vôbec. Preto súd má za to, že údaj o termíne konečnej splatnosti v zmluve absentuje, lebo namiesto konkrétneho dátumu je tam uvedené len, cit “24 mesiacov od prvého čerpania úveru”, pričom nie je zrejmý dátum, kedy spotrebiteľ čerpá prvýkrát úver. Nie je zo zmluvy zrejmý ani termín splátok, nakoľko v posudzovanej zmluve sa uvádza, že: „prvý platobný deň je deň nasledujúceho kalendárneho mesiaca, ktorý sa svojim číselným označením zhoduje s dňom prvého čerpania úveru. Druhý a ďalší platobný deň je deň, ktorý nasleduje po prvom platobnom dni a ktorý sa svojim číselným označením zhoduje s prvým Platobným dňom, ak ho v mesiaci niet, posledný deň mesiaca.“ Nie je pritom zrejmý dátum, kedy spotrebiteľ prvýkrát čerpá úver. Uvedené vyjadrenie termínov splatnosti splátok a termínu konečnej splatnosti je preto podľa názoru súdu nejasné, máťuce. Uvedené údaje majú byť v zmluve vyjadrené spôsobom ktorému priemerný spotrebiteľ ľahko porozumie. Preto ak má byť v zmluve termín splátok a termín konečnej splatnosti, tak musí tam byť konkrétny deň (napr. 15. deň v mesiaci a podobne) a konkrétny dátum bez toho, aby musel spotrebiteľ sám prepočítavať a vypočítavať kedy vlastne má splátky splácať a kedy vlastne bude hradit poslednú z nich. Koniec koncov, uvedený záver súdu už pre žalobcu nemôže byť nijako nový, či prekvapivý, pričom v tejto súvislosti súd poukazuje napr. na spor žalobcu vedený pred Okresným súdom Skalica pod spisovou značkou 3C/120/2014, kde v rozsudku zo dňa 31. 10. 2016 bol rovnako obdobný úver žalobcu vyhodnotený ako bezúročný a bez poplatkov. Aj Okresný súd Považská Bystrica v spore žalobcu tam vedenom pod spisovou značkou 3C/422/2015 posúdiac úver žalobcu ako bezúročný a bezpoplatkový pre absenciu jasného a zrozumiteľného termínu konečnej splatnosti úveru v rozsudku zo dňa 26. 5. 2016 uviedol, že „nie je v súlade s princípmi ochrany spotrebiteľa, ak žalobca predkladá spotrebiteľovi zmluvy, ktoré vyžadujú na zistenie podstatných otázok splácania úveru výpočty. Ak by zákonodarca za splnenie podmienky uvedenia termínu konečnej splatnosti úveru považoval údaj, ku ktorému spotrebiteľ sa dopracuje dedukciou, resp. nejakým výpočtom, v zákone by to výslovne uviedol (napr. že stačí v zmluve o spotrebiteľskom úvere uviesť len spôsob výpočtu termínu konečnej splatnosti úveru)“. Obdobne napr. Okresný súd Lučenec v spore žalobcu u neho vedenom pod sp. zn. 8C 459/2015 v rozsudku zo dňa 23.4.2016 zdôraznil, že „pokiaľ teda Zmluva údaje o konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru neobsahuje, nemožno mať za to, že tento nedostatok možno nahraďiť apelovaním na potencionálnu aktivitu spotrebiteľa vedúcu k určeniu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru matematickými operáciami z iných, v spotrebiteľskej zmluve, dostupných údajov. Naopak, je potrebné trvať na tom, že konečná splatnosť spotrebiteľského úveru musí byť určená konkrétnym časovým okamihom zreteľne tak, aby spotrebiteľ mohol pred vstupom do úverového vzťahu zohľadniť aj dĺžku jeho riadneho trvania a tým uskutočniť najvhodnejšiu voľbu medzi viacerými úverovými produktmi, resp. dodávateľmi.“ Tunajší súd sa plne stotožňuje s uvedenými závermi. Požiadavka určitosti, jasnosti a zrozumiteľnosti pokiaľ ide o uvedené údaje tu nebola naplnená. Aj v dôvodovej správe k zákonu o spotrebiteľských úveroch je jasne uvedené, že v prípade výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, spotrebiteľ musí byť zrozumiteľne informovaný v akých termínoch, resp. kedy, v akej výške a ako dlho je povinný plniť si povinnosti (splácať istinu, úroky a iné poplatky) vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Je potrebné si uvedomiť, že pre priemerného spotrebiteľa je oblasť finančných a úverových vzťahov zložitou problematikou, keďže je zrejmé, že na rozdiel od banky ktorá úvery poskytuje každý deň, pre množstvo spotrebiteľov ide často krát o niečo ojedinelé, výnimočné či nové. Preto je potrebné, aby poskytovateľ úveru vystupoval pri dojednávani úveru s odbornou starostlivosťou, čo v danom prípade nebolo naplnené. Samotný zákonodarca vidí zásadný význam v

ochrane spotrebiteľa v zmluvných vzťahoch v dostatočnom množstve informácií o podmienkach úveru, nákladov a záväzkoch, ktoré pre neho vyplývajú.

33. Údaje o termíne konečnej splatnosti a celkovej čiastke ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť predstavujú jedny z náležitostí zmlúv o spotrebiteľskom úvere v zmysle ust. § 9 ods. 2 ZoSÚ v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy. Je preto potrebné, aby tieto údaje boli obsiahnuté priamo v texte zmluvy o poskytnutí úveru. Nie je možné pripustiť, aby takéto podstatné náležitosti, s neuvedením ktorých sa zákonom zabezpečila dlžníkovi zvýšená ochrana v tom, že v prípade ich neuvedenia v zmluve spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, uvádzali iba v dodatočnom, dlžníkom nepodpísanom splátkovom kalendári, či v inej samostatnej listine vyhotovenej po uzavretí zmluvy. V tomto smere teda súd zastáva názor (vyslovený už aj inými súdmi, viď napr. rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co/208/2012 zo dňa 18. 10. 2012), že pokiaľ tieto údaje neboli obsiahnuté ako náležitosť zmluvy priamo v texte zmluvy o úvere je potrebné spotrebiteľovi poskytnúť zvýšenú ochranu v tom, že sa takýto úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Časť obsahu zmluvy sa síce môže určiť i odkazom na všeobecné obchodné podmienky, prípadne na iné obchodné podmienky, je však potrebné uviesť, že podstatné náležitosti zmluvy predpísané zákonom musia byť zapravené priamo v texte zmluvy. Menej podstatné náležitosti - vedľajšie dojednania môžu byť uvedené i vo všeobecných podmienkach, resp. obchodných podmienkach tvoriacich súčasť zmluvy. Vyššie popísané údaje však nie je možné považovať za vedľajšie, menej podstatné dojednania, ale za údaje, uvedenie ktorých sa vyžaduje priamo zo zákona. Je preto potrebné takéto údaje uviesť priamo v texte zmluvy a správne, aby bola zabezpečená istota, že druhý účastník zmluvy sa s týmito údajmi má možnosť riadne oboznámiť a je mu dané na zváženie, či i pri takejto miere nákladov spotrebiteľského úveru je ochotný do zmluvného vzťahu s veriteľom poskytujúcim úver vstúpiť. Ide totiž o jeden z ukazovateľov výhodnosti úveru. Ak tomu tak v danom prípade nebolo, súd vychádzal z predpokladu, že tieto údaje neboli v zmluve o poskytnutí úveru, uzatvorenej so žalovaným riadne uvedené a považoval takýto úver za bezúročný a bez poplatkov. Súd pre úplnosť uvádza, že správnosť uvedeného výkladu a názoru potvrdil neskôr v podstate aj samotný zákonodarcia tým, že podľa v súčasnosti účinného § 9 ods. 9 zákona o spotrebiteľských úveroch od spotrebiteľa nemôže veriteľ požadovať úrok, poplatky alebo akékoľvek iné plnenie, ktoré nie sú ustanovené zákonom alebo uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere čo v dôvodovej správe k tejto zmene (k zákonu č. 106/2014 Z.z.) odôvodnil tým, že v súlade s lepšou ochranou práv spotrebiteľa sa zavádza pôvodná právna úprava spotrebiteľských úverov, podľa ktorej úrok, poplatky alebo akékoľvek iné plnenie musia byť uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere a v žiadnom prípade nie v jej prílohách. V tejto súvislosti bolo v dôvodovej správe poukázané aj na nález Ústavného súdu ČR sp. zn. I. ÚS 3512/11 z 11. 11. 2013, ktorým ústavný súd potvrdil, že náležitosti spotrebiteľských zmlúv týkajúce sa úrokov, poplatkov a iných vedľajších dojednaní týkajúcich sa ceny nemôžu byť súčasťou všeobecných obchodných podmienok, ale musia byť priamo súčasťou spotrebiteľskej zmluvy (listiny, na ktorej spotrebiteľ pripája teda svoj podpis).

34. V zmysle § 9 ods. 2 písm. j/ citovaného zákona o spotrebiteľských úveroch náležitosťou zmluvy musí byť údaj aj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítaný na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy. Veriteľ v zmluve nikde neposkytol údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, uviedol tam len sumu celkových nákladov dlžníka (270,72 eur) čo je nepostačujúce keď navyše ani nie je zrejmé, ako k uvedenej sume celkových nákladov došiel, keď tá po pripočítaní k úverovej istine nekorešponduje s prepočtom výšky a počtu splátok úveru (24 x 70,62 eur). Údaj o celkovej čiastke splatnej spotrebiteľom patrí nepochybne medzi hlavné body záujmu spotrebiteľa, keďže najjednoduchším spôsobom, bez potreby prepočtov percentuálnych sadzieb úrokov, či RPMN, čo môže byť pri uzatváraní zmluvy pre bežného spotrebiteľa značne komplikované má ponúknuť informáciu o výhodnosti úveru a o tom, o koľko sa reálne preplatí poskytnutá suma. V danom prípade tento údaj v zmluve chýba, nie je pri údajoch o podmienkach úveru vôbec uvedený, preto o nedodržaní tejto zákonnej požiadavky podľa názoru súdu nemožno mať pochyb. Podľa rozsudku Súdneho dvora- tretia komora z 9. novembra 2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s., proti G. článok 23 smernice 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Podľa názoru súdu nemôže byť pochyb o tom, že neuvedenie celkovej čiastky k zaplateniu v zmluve a neuvedenie dátumu poslednej splátky úveru v úverovej zmluve a jasného

termínu splatnosti jednotlivých splátok mohlo spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah a trvanie jeho záväzku, preto nenaplnia požiadavku zákona (§ 9 ods. 2 písm. f/, j/ a k/ZoSÚ) ani Smernice.

35. Vzhľadom na uvedené súd v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) zákona považuje úver za bezúročný a bez poplatkov, keďže veriteľom použité vyjadrenie náležitosti zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. f), j) a k) zákona v zmluve nezodpovedá požiadavke tohto zákonného ustanovenia.

36. Súd sa pri svojej činnosti v prípadoch zmlúv obdobných tej v tu posudzovanej veci často stretáva s argumentom, že k určeniu, že takáto zmluva je bezúročná a bez poplatku v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) ZoSÚ v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, je potrebné naplniť kumulatívne obe tam uvedené podmienky a to že zmluva neobsahuje písomnú formu a zároveň neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1 ZoSÚ. Súd však nemá najmenšiu pochybnosť o tom, že vôľou zákonodarcu nebolo stanoviť tieto 2 podmienky kumulatívne ale alternatívne a že na bezúročnosť a bezpoplatkovosť takéhoto úveru stačí absencia ktorejkoľvek z náležitostí podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1 ZoSÚ. Napriek vo všeobecnosti „kumulatívne“ významu spojky „a“ by sa v podmienkach daného zákonného ustanovenia iný výklad prial logike, lebo je ťažké predstaviť si reálny príklad, kedy by zmluva obsahovala všetky všeobecné náležitosti a náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) ZoSÚ a súčasne nemala písomnú formu. Pri takomto výklade by bolo postačujúce, ak by zmluva obsahovala len písomnú formu a nemusela by obsahovať žiadnu z obligatórnych náležitostí podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) ZoSÚ k tomu, aby bola nepostihnuteľná bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou, a teda zakotvenie výpočtu obligatórnych náležitostí zmluvy do ustanovenia § 11 ods. 1 písm. a) ZoSÚ (za spojku „a“) by nedávalo žiaden logický význam. V tejto súvislosti je nutné uviesť, že novelou ZoSÚ účinnou od 01.01.2013 (uskutočnenou zákonom č. 352/2012 Z.z.) boli tieto podmienky rozšírené a zakomponované do jednotlivých bodov (písm. a/ až d/), pričom dôvodová správa k tomuto zákonu v predmetnom bode znie: „Cieľom navrhovanej úpravy je zosúladienie normatívneho textu zákona s odôvodnením tak, aby poskytnutý spotrebiteľský úver sa považoval za bezúročný a bez poplatkov, prípade ak

- zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 alebo
- neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) alebo
- neobsahuje náležitosti podľa § 10 ods. 1 zákona alebo
- je v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávna ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.“

37. Logickým (ale s poukazom na dôvodovú správu k spomínanej novele aj teleologickým) výkladom tohto ustanovenia súd nemohol dôjsť i inému záveru ako takému, že pre vyhlásenie úveru za bezúročný a bez poplatku postačuje to, že zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1 ZoSÚ aj v prípade, že je zachovaná jej písomná forma.

38. Keďže účelom zvýšenej ochrany spotrebiteľa v spotrebiteľských vzťahoch premietnutej okrem iného aj do precizovanej úpravy náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere v § 9 ZoSÚ je práve vyvažovanie nerovnováhy spočívajúcej v prevahe dodávateľa ako profesionála pri poskytovaní úverových služieb, tak je zjavné, že uvádzanie náležitostí zmluvy o úvere spôsobom, ktorý je nezrozumiteľný, neurčitý a zavádzajúci, keď napr. tak ako tu vôbec nie je uvedený údaj o celkovej splatnej čiastke a v zmluve nie je uvedený ani konkrétny dátum konečnej splatnosti úveru a termíny splatnosti splátok túto nerovnováhu nevyvažuje, ale naopak podstatne prehľbuje na úkor spotrebiteľa a je tak v príkrom rozpore s účelom spotrebiteľskej ochrany.

39. Keďže súd zmluvu o úvere z ktorej si žalobca uplatnil žalovaný nárok, považuje podľa § 11 ods. 1 ZoSÚ za bezúročnú a bez poplatkov, ani uskutočnené platby žalovaného nemohli byť platne započítavané na úhradu úrokov a poplatkov, ale mohli byť v celom rozsahu započítavané iba na úhradu úverovej istiny, t.j. tej sumy, ktorú veriteľ žalovanému reálne poskytol. Súd z výpisu z úverového účtu (čl. 94 spisu) zistil, že boli poskytnuté prostriedky vo výške 1.500,- eur a podľa tam uvedeného sumára žalobcu o prijatí splátok na úver súd mal za preukázané, že zaplatená žalobcovi bola suma 815,64 eur. S poukazom na vyššie uvedené súd má za to, že žalobca, ako právny nástupca pôvodného veriteľa na základe zlúčenia už môže požadovať od žalovaného len vrátenie sumy 684,36 eur (1.500,- eur - 815,64 eur) ktorá je celá splatná, keďže žalobca v súlade s dohodnutými podmienkami úveru a tiež v súlade s ust. § 565 a § 53 ods. 9 OZ ku dňu 25. 3. 2013 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru pre nesplácanie úveru. V priebehu konania nebolo ničím spochybnené tvrdenie žalobcu, že žalovaný sumu

815,64 eur mu do dňa podania žaloby, ani do dňa vyhlásenia rozsudku nezaplatil. V rámci šetrenia pobytu žalovaného síce jeho otec neurčito uviedol, že žalovaný bol všetky svoje záväzky uhradiť, nebol však na to predložený žiaden dôkaz, žalobca toto tvrdenie vyvrátil, preto v časti o zaplatenie sumy 684,36 eur súd žalobe vyhovel.

40. Súd len pre úplnosť uvádza, že i keby sa v danom prípade nejednalo o bezúročný a bezpoplatkový úver, i tak by žalobcovi nebolo možné priznať ním požadované úroky za dobu po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru. Aj aktuálna judikatúra vyšších súdov v otázke spotrebiteľských úverov zastáva stanovisko, že úroky z úveru je možné priznať len do zosplatenia istiny. V uvedenej súvislosti súd poukazuje napr. na rozsudok Krajského súdu v Prešove z 30. júna 2015 sp. zn. 6Co/190/2014, v zmysle ktorého "jednorazovým zosplatením vzniká spotrebiteľovi povinnosť jednorazovo vrátiť sumu požičaného úveru, navýšenú o kapitalizované úroky ku dňu zosplatenia a počnúc prvým dňom omeškania spotrebiteľa ide o protiprávny stav založený sankčným jednostranným predčasným zosplatením úveru. S protiprávnym stavom sa prirodzene spájajú výhradne sankcie, keďže spotrebiteľ je v omeškani s vrátením uvedenej sumy. Naopak s protiprávnym stavom sa nikdy nebudú spájať odplatné plnenia, ktoré sa spájajú len so stavom lege artis, a teda stavom oprávneného držania peňažných prostriedkov podľa podmienok spotrebiteľskej zmluvy. Ak napriek tomu existuje zmluvná úprava, ktorá s protiprávnym stavom stotožňuje aj odplatné nároky patriace len v právne súladnom stave, je táto právna úprava na škodu spotrebiteľa neprijateľne odchylná od zákona, čo zmluvnú podmienku podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, resp. podľa § 53 ods. 1 a 5 Občianskeho zákonníka robí absolútne neplatnou (pozri ďalej). Povedané inak v protiprávnom stave patria zmluvným stranám len sankcie a na tento účel je kogentným určujúcim pravidlom § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 a § 3a nar. vl. 87/1995 Z. z. Ak by sa žalobca odplatných plnení napriek vyššie uvedenému výkladu neplatnosti dojednania dovoľával aj v čase po jednostrannom mimoriadnom zosplatení úveru, neprešli by tieto nároky testom citovaných ustanovení Občianskeho zákonníka a nar. vl. alternatívne (podľa povahy zmluvnej úpravy) subsidiárne ani testom § 53 ods. 4 písm. k) Občianskeho zákonníka." V tejto súvislosti pozri tiež napr. uznesenie NS SR vo veci 4 Obo 143/98. Súd odkazuje tiež na uznesenie ÚS IV. 476/2012 z 18. 9. 2012, v zmysle ktorého Ústavný súd Slovenskej republiky odobril názor odvolacieho a prvostupňového súdu, podľa ktorého veriteľovi patria úroky len do splatnosti dlhu, následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť iba úroky z omeškania (§ R 59/1998, 4Obo 143/1998). Veriteľ má právo na zaplatenie zmluvných úrokov len do vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru s tým, že následne mu už právo na dohodnutý úrok z úveru nevzniká, iba právo na úrok z omeškania.

41. V ostatnej časti nárokov žalobcu okrem úroku z omeškania z hore uvedenej sumy súd žalobu zamietol. Žalobca uplatňoval v konaní popri dlžnej úverovej istine a úroku aj ďalšie nároky zo zmluvy o úvere ktoré v žalobe špecifikoval tak, že ide o „omeškané poplatky za vedenie úverového účtu“ a dlžné poistné vo výške 4,64 eur. Úver žalobcu je bezúročný a bezpoplatkový a tak ani tieto poplatky, žalobcovi nebolo možné priznať, nakoľko z logiky a účelu ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru je zrejmé, že ak chýbajú v zmluve náležitosti spôsobujúce tento následok, nemá spotrebiteľ povinnosť veriteľovi platiť nič nad rámec skutočne mu poskytnutých peňažných prostriedkov s výnimkou prípadných sankcií za omeškanie s ich vrátením. Z týchto dôvodov súd žalobcovi ani nárok na zaplatenie uvedených poplatkov a poistného nepriznal.

42. Žalobca v žalobe uplatnil aj nárok na zaplatenie úrokov z omeškania, preto súd posúdil aj tento jeho nárok.

43. Podľa § 517 ods. 1 veta prvá Občianskeho zákonníka dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškani.

44. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania, výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

45. Vykonávacím predpisom ustanovujúcim výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania je Nariadenie vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka.

46. Podľa § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 1. 1. 2009 do 31. 1. 2013 výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Táto výška úrokov z omeškania platí aj za dobu omeškania po 31. januári 2013 ak záväzkový vzťah vznikol pred 1. februárom 2013 (viď § 10c tohto nariadenia v znení účinnom od 1. 2. 2013). V danom prípade záväzok žalovaného zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere vznikol pred 1. 2. 2013, preto výška úrokov z omeškania na ktoré žalobcovi vzniklo právo je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu, ktorá bola vo výške 0,75 %, preto žalobcovi vzniklo právo na úrok z omeškania vo výške 8,75 % ročne. Žalobca žiadal úrok z omeškania v sadzbe len 8,5 % ročne a jeho žalobný návrh súd prekročiť nemohol, preto priznal úrok z omeškania len v sadzbe 8,5 % ročne.

47. Po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru ku dňu 25. 3. 2013 sa stala celá žalovaným nevrátená istina úveru splatnou a tak žalovaný od 26. 3. 2013 je v omeškani so zaplatením tejto sumy. Aj z prehľadu výpočtu úrokov z omeškania predloženého žalobcom (čl. 95 spisu) vyplýva, že po zosplatení dlžnej istiny úrok z omeškania žalovanému z nej počítaný bol od 26. 3. 2013. Priznať súd nemohol úrok z omeškania z neuhradených splátok úveru do dátumu predčasnej splatnosti úveru, nakoľko vzhľadom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru majúcu vplyv na výšku mesačných splátok úveru úrok z omeškania bol účtovaný žalobcom z nesprávneho základu, pričom čiastočné úhrady žalovaného boli žalobcom zle započítavané (aj na úhradu úrokov a poplatkov hoci mali byť započítavané len na čistú úverovú istinu. Žalobcom požadovaná sadzba úroku z omeškania (8,5 % ročne) nepresahuje sadzbu určenú podľa § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka. Preto vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný odo dňa 26. 3. 2013 bol v omeškani so zaplatením nevrátenej úverovej istiny a omeškanie žalovaného trvá, uložil mu súd spolu so sumou 684,36 eur zaplatiť žalobcovi aj úrok z omeškania vo výške 8,5 % ročne zo sumy 684,36 eur od 26. 3. 2013 do zaplatenia. Nakoľko súd z dôvodov už uvedených uzavrel, že na ostatné uplatňované nároky žalobcovi nárok nevznikol, s ich zaplatením sa žalovaný nemohol dostať ani do omeškania, preto v časti úroku z omeškania požadovaného zo sumy prevyšujúcej prisúdenú sumu úverovej istiny súd žalobu zamietol.

48. Súd žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi dlžnú sumu s úrokmi z omeškania v lehote stanovenej v § 232 ods. 3 veta prvá CSP, t.j. v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku keďže na určenie dlhšej lehoty na zaplatenie, či na povolenie splácať ju v splátkach nebol podaný návrh a nebol by na to ani zákonný dôvod vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný je v omeškani so zaplatením nevrátenej istiny úveru viac ako štyri roky, a tak by povolenie ďalšieho odkladu úhrady dlžnej sumy zjavne odporovalo zásade spravodlivej a účinnej ochrany práv v zmysle článku 2 ods. 1 CSP.

49. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP a náhradu trov konania pomerne rozdelil podľa pomeru úspechu strán vo veci. Vo vzťahu k pôvodne uplatnenému nároku výsledok konania je taký, že žalobe bolo sčasti vyhovené, sčasti bola zamietnutá, tak žalobca ako i žalovaný boli teda v časti úspešní, v časti neúspešní. Pri výpočte pomeru úspechu strán vo veci pre účel rozhodnutia o trovách konania súd za základ na jeho určenie vzal tak žalovanú pohľadávku - istinu, ako aj žalované príslušenstvo pohľadávky - úrok a úrok z omeškania (v tejto súvislosti viď napr. Rozsudok Najvyššieho súdu SR z 27. 4. 2004 sp. zn. 1MCdo 1/2004, Zbierka Stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky SR 4/2005).

50. Žalovaná istina s príslušenstvom kapitalizovaným ku dňu vyhlásenia rozsudku (§ 217 ods. 1 veta prvá CSP) činí 1.616,22 eur (1.077,86 eur ako v žalobe vyčíslená istina + 315,03 eur ako ku dňu vyhlásenia rozsudku vypočítaný 11,99 % ročný úrok zo sumy 857,05 eur od 7. 3. 2014 + 223,33 eur ako ku dňu vyhlásenia rozsudku vypočítaný 8,5 % ročný úrok z omeškania zo sumy 857,05 eur od 7. 3. 2014).

51. Prisúdená istina s príslušenstvom kapitalizovaným ku dňu vyhlásenia rozsudku (§ 217 ods. 1 veta prvá CSP) činí 917,83 eur (684,36 eur ako prisúdená istina + 233,47 eur ako ku dňu vyhlásenia rozsudku vypočítaný 8,5 % ročný úrok z omeškania zo sumy 684,36 eur od 26. 3. 2013).

52. Žalobca tak bol vo veci úspešný v rozsahu 56,79 %, žalovaný bol vo veci úspešný v rozsahu 43,21 %.

53. Po odpočítaní úspechu žalovaného v rozsahu 43,21 % od úspechu žalobcu v rozsahu 56,79 % vznikol vo veci úspešnejšiemu žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 13,58 %.

54. Postupujúc podľa § 255 ods. 2 CSP preto súd náhradu trov konania pomerne rozdelil podľa pomeru úspechu strán vo veci a o nároku na náhradu trov konania v súlade s ust. § 262 ods. 1 CSP v treťom výroku rozsudku rozhodol tak, že žalobca má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 13,58 %.

55. O konkrétnej výške náhrady trov konania v súlade s ust. § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní od dňa jeho doručenia na Okresný súd Kežmarok.

V odvolaní sa má uviesť ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, spisová značka konania, ďalej sa má uviesť proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie musí byť podpísané.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov.